

Karen Horsens' prædiken ved korshærs gudstjeneste

Taler

Karen Horsens
Domprovst

Dato

15. maj 2007

Sted

Gammel Vor Frue Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Apostlenes Gerninger kapitel 2, vers 42-47

- 1 Det var nu så vældig ideelt, som de levede med hinanden her i de oldkirkelige menigheder. Men desværre holdt de jo ret hurtigt op med det, – det varede ikke længe, før Paulus måtte til at advare korinthermenigheden om, at den umuligt kan holde sømmelig nadverfest, hvis nogen, når de kommer sammen, har både
- 5 mad og rigelige drikkevarer med hjemmefra som man tager for sig af i en grad så man bliver berusede, mens andre sidder og er sultne! I det samme lokale. Og det er jo virkelig også skrækkeligt. Nå, det er måske heldigt, vi kan henvise til, at den dydige oldkirkelige levevis ikke holdt så længe, for der er i hvert fald ikke nogen, der drømmer om at efterfølge den i dag.
- 10 Men at vi ikke drømmer om at følge i de første guldkrystnes spor, betyder jo ikke, at vi ikke har nogen standarder, nogle værdier, som det hedder. Vist har vi det. Vi må gerne udfolde vor rigdom lige for øjnene af de fattige ligesom korintherne gjorde det, bare det ikke lige sker i kirken.. Det må vi og det gør vi.
- 15 Men den tilgrundliggende værdi i dag hedder, at vi skal sørge for de svageste. Det skal vi. Det findes vist ikke et eneste parti eller et eneste individ som tør påstå, at enhver må klare sig selv uanset evner og helbred – nej, vi skal skam tage os af de svageste. Og derfor bruger vi enorme ressourcer på at indkredse og afmærke de svageste, gøre det helt klart, hvem de er, så vi kan være sikre på, at
- 20 kun de får hjælp – at man ikke kommer til at give en hånd til nogen, der ikke er så svag endda. Det ville jo være skrækkeligt. Og så skal det siges, at det naturligvis ligger i sagens natur – at de svage, det er nogle andre – jeg og min familie, vi har sikret os, vi har jo både fornuften og visse andre goder på vor side.
- 25 Hvad man skal sige om denne politiske udskillelse af de svageste, kan jeg selvfølgelig ikke have nogen mening om her på stedet. Men jeg véd, at over for

Gud skal vi ikke begynde at komme med den slags snak. Ham kan vi ikke bilde ind, at når vi har hjulpet de fattigste og de mest syge, så har vi demonstreret de kristne værdier. Han kender ikke den synsvinkel, at de svage, det er dem, der
30 ikke rigtig kan klare sig selv, mens resten er stærke. Vi kan ikke få hans hjælp til at trække grænser mellem de svage og de stærke, for til ham kommer kun dem, der selv hører til de svageste.

Der var engang en mand, der gik ned fra Jerusalem til Jeriko. Der var mange,
35 mange fattige og syge på de kanter dengang, man kunne umuligt hjælpe dem allesammen, og det er nok muligt, manden har gået og spekuleret på, hvem der var hans næste, hvem han, der var stærk, skulle hjælpe af alle staklerne, der på en eller anden måde var faldet i livets vejgrøfter.

40 Men bedst som han tænker over det, så – puf – ryger han ned i grøften, ned blandt de svageste.

Det er ikke så nemt endda at trække grænser mellem svage og stærke her i verden, den, som er ovenpå det ene øjeblik, er ved at gå til bunds i det næste. Og
45 det ved vi jo i grunden godt, der gives ikke rigtig forsikringer mod sorgen, vor lykke hænger i en tynd tråd, der er kun et skridt mellem liv og død. Og manden, der gik så sikkert midt på livets vej denne dag undervejs til Jeriko, han røg lige ned i grøften, og så kunne han jo ligge der og spekulere på, hvem der var hans næste.

50 Han var så heldig, at der kom en forbi, der måske ikke havde så mange begreber om værdinormer, endsige om diakoni eller teologi eller noget som helst andet. Bare et praktisk menneske som sagde: det her går ikke, vi må se at få ham hen, hvor han kan blive plejet.

55 Det er vel det mindste vi kan gøre for hinanden – og iøvrigt i h.t. dansk straffelov det vi skal gøre, så det behøver vi ikke at spekulere så længe over. Men alligevel tales der meget om ham, samaritaneren, han fremhæves som et forbillede, ham skal vi ligne – ja, det skal vi altså, i henhold til straffeloven,
60 såmænd.

Men det er altså også i evangeliet ham i grøften, Jesus viser os hen til. Hvem er du villig til at godtage som din næste, når du ligger i grøften, når dit liv er i fare, når din lykke ligger i ruiner, når du har fået dig selv bragt ud i den iskolde

ensomhed, når et medmenneske er det eneste du trænger til og du intet medmenneske kan øjne ?

70 Hvem som helst, lyder det fra grøften. Naturligvis. Og han i grøften var heldig – nummer tre standsede op og frelste ham. Men – er man altid så heldig ? kan det ikke være, at ikke blot 1 og 2 går forbi men alle, alle går forbi. Det er der nok mange, der har følt – og føler.

75 Men nej. Der er altid én, der standser, han, der kom som nr. 3 og som bærer Vorherres Jesu egne træk, han standser op.

alt vort håb er gemt deri
– han kunne ikke gå forbi.

80 Det er evangeliet: for de svageste er der altid et håb. Han er altid på vej til os, Vorherre Jesus, og er parat med den frelsende hånd.

Men det var så noget om samaritaneren og manden i grøften, og lidt om Paulus's problemer med de skrækkelige korintherne, og det var jo egl. den
85 udmærkede menighed i Jerusalem og deres smukke liv med hinanden, der var vores tekst – har man helt glemt dem ?

Næ – for de spørger os jo om noget. De fandt en måde at leve med hinanden på, og selvom den ikke holdt i de oldkirkelige menigheder, så var det deres praktiske
90 orden for en tid. Og vi skal også have en praktisk orden. Der er noget, der hedder de faktiske forhold inden for jernindustrien og vi skal jo have det hele til at løbe nogenlunde anstændigt rundt i dette vort samfund.

Vi kan ikke af urmenighedens livsform uddrage nogen målestok for, hvordan vi
95 skal leve med de svageste i samfundet, for de sørgede jo simpelthen hen for at der ikke var nogen, der var de svageste. Hvor man bare deler med hinanden, er der jo ikke nogen, der er svage.

100 Men siden vores verden nu er, hvad den er, og samfundet er, hvad det er, hvilket altsammen skyldes, at vi er, hvad vi er, så må vi jo bestræbe os på at finde en måde at fordele goderne på, så det ikke går alt for galt.

Hvordan det skal gøres – ? ja, det må vi strides med hinanden om, og med os

105 selv, som de syndere vi nu er. Hvordan verdens goder mest rimeligt kan fordeles
– eller hvad man nu vil kalde det – det er et politisk spørgsmål, det må
politikerne såvel som vi politiske kandestøbere bryde vore hoveder med og ingen
har nogen adkomst til at sige, hans løsning er den rette kristelige. Men om vi
hver især under vor næste det bedste, om vi har viljen til at dele med vor næste, –
110 det er et kristeligt spørgsmål, et spørgsmål, vi hver især må besvare for Guds
ansigt.

Og når vi stillet over for Vorherres Jesu fattige skikkelse og foragtede ord tvinges
til at beskæftige os med, hvordan det har sig med vor kærlighed, vor kærlighed til
115 næsten og vor kærlighed til os selv, da ved vi allerbedst, hvor svagt vi står. Men vi
skal finde her, i ordet og bønner og salmesangen og nadverens fællesskab, at
glæden og styrken til at leve og arbejde og slås med problemerne, al glæden og
styrken kommer fra ham, der aldrig kunne gå forbi de små og svage og fortabte,
han, som bliver hos os, så det er godt at være de små, ja, – hans de små er det, vi
120 allerhelst vil være:

O Helligånd, forvis os på
At også vi er af Gud Faders små. Amen.

125

Kilde

Manuskript tilsendt af Karen Horsens' søn, Rasmus Christian Olsen, og udgivet af Danske Taler med
tilladelse fra Rasmus Christian Olsen.

Kildetype

Digitalt manuskript

130

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/karen-horsens-praediken-ved-korshaersgudstjeneste>

135

140